

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 21.839 van 23 januari 2009
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 15 september 2008 van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 25 september 2008 en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 september 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 11 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. STESENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart te zijn geboren te Kolonabova op 31 december 1958 en van Togolese nationaliteit te zijn. Op 20 oktober 2005 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 11 januari 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 6 februari 2006 bevestigt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van verblijf.

Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing dat door verzoeker wordt ingediend bij de Raad van State wordt op 18 oktober 2006 verworpen bij arrest nr. 163.702.

Op 15 januari 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van (oud) artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 15 september 2008 verklaart de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf van 15 januari 2007 in toepassing van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Deze beslissing wordt op 25 september 2008 aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

*in toepassing van art. 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is.*

Reden(en) : Er werden geen buitengewone omstandigheden aangehaald waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure van artikel 9 alinea 2 van genoemde wet, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar Togo omdat daar de mensenrechten op grote schaal worden geschonden en het land nog erg instabiel is. Ook vreest hij opnieuw te worden blootgesteld aan geweld, met de eventuele dood tot gevolg. Ten bewijze hiervan legt hij rapporten voor van de UNO, Amnesty International en UNHCR. Deze rapporten hebben het over een algemene situatie en bewijzen niet dat betrokkene zelf problemen zou ondervinden in zijn land van herkomst. Daarbij werd zijn asielprocedure negatief afgesloten door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen op 08/02/2006 omwille van de frauduleuze verklaringen die betrokkene aflegde tijdens de asielprocedure (betrokkene loog over zijn paspoort en visum) waardoor ook zijn andere beweringen als niet geloofwaardig beschouwd konden worden. Bijgevolg kunnen we niet aannemen dat betrokkene problemen zou ondervinden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, Togo en is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat betrokkene geen gevaar zou vormen voor de nationale veiligheid en de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene voegt tevens een attest toe waaruit blijkt dat hij in november 2006 gedurende twee weken een bepaalde zorg nodig had na een ingreep. Dit attest kunnen we niet aanvaarden om een huidig medisch probleem te bewijzen. Het attest dateert van november 2006 en de behandeling, die voorzien was, duurde slechts twee weken. Er werden geen nieuwe attesten voorgelegd in verband met dit probleem, zodat we er vanuit kunnen gaan dat de behandeling is afgelopen.

Dat derhalve niet blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De overige elementen haalde betrokkene aan om de grond van zijn aanvraag te staven. Deze beslissing behandelt enkel de ontvankelijkheid. De elementen met betrekking tot de grond kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9 van de wet van 15/12/1980.(...)"

Op 25 september wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd wordt:

"(...) Reden van de beslissing:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). (...)"

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, inzonderheid de redelijke termijn, waarbinnen een administratieve beslissing dient te worden genomen. Verzoeker stelt dat pas na een vertraging van bijna 2 jaar uiteindelijk werd besloten tot een weigering tot verblijf op het grondgebied. De beoordeling van de redelijkheid van de termijn dient in concreto te gebeuren rekening houdend met de specifieke gegevens van de zaak en rekening houdende met het belang van de rechtzoekende bij een snelle beslissing. Gezien de meer dan absolute noodzaak voor verzoeker om zekerheid te krijgen over zijn rechtstoestand, heeft de gemachtigde van de minister te lang gedraald voor het nemen van een beslissing inzake het verblijf van verzoeker.

De Raad benadrukt dat het bestuur elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Een termijn van 1 jaar en 8 maanden om een aanvraag te behandelen, kan bijgevolg niet als onredelijk lang beschouwd worden. Er dient bovendien op gewezen te worden dat de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) geen termijn voorziet waarbinnen aanvragen die overeenkomstig (oud) artikel 9, 3de lid van dezelfde wet werden ingediend, moeten behandeld worden. Verzoeker kan ook niet voorhouden onwetend geweest te zijn wat betreft zijn verblijfssituatie, nu uit het administratief dossier blijkt dat hem in het kader van de afwijzing van zijn asielverzoek reeds een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf ter kennis werd gebracht. Verzoeker toont verder niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat de eerste bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf in hoofde van verzoeker zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757). Het eerste middel kan bijgevolg niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen leiden.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het motiveringsbeginsel.

Verzoeker stelt dat de algemene motiveringsplicht zowel formeel als materieel voortvloeit uit het fundamenteel recht van de burger op informatie in zijn betrekkingen met het bestuur en dat verweerder er zich slechts toe beperkt te verwijzen naar stereotiepe formuleringen en de integratie van verzoeker onvoldoende onderzocht heeft. Verzoeker verwijst naar een arrest

van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 oktober 2007 waarin werd geoordeeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening moet houden met alle elementen van het dossier inclusief elementen als de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België. De Dienst Vreemdelingenzaken moet elk dossier concreet onderzoeken. Verzoeker heeft geen enkele band meer met Togo, terwijl de band met België, waar hij bijna vier jaar verblijft, waarvan hij de taal spreekt en waar hij een grote vriendenkring heeft opgebouwd, enorm is.

Er dient te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de beslissingen genomen werden. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die verklaren waarom hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Verzoeker kan derhalve niet gevolgd worden waar hij stelt dat de motivering stereotiep is en dat niet blijkt dat zijn individuele situatie voldoende onderzocht werd. In de tweede bestreden beslissing wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, uitdrukkelijk gesteld dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft.

Waar verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 oktober 2007, waarin wordt aangegeven dat de verweerder bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening dient te houden met alle elementen van het dossier, inclusief de elementen als duur van het verblijf, mate van integratie en de sociale bindingen met België, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat te verduidelijken om welk arrest het gaat. Het is niet aan de Raad om te raden om welk arrest het zou kunnen gaan. Eveneens dient erop gewezen te worden dat de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentwaarde hebben, zodat verzoekers argumentatie dienaangaande niet kan gevolgd worden. De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motiveringen hem niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen bespreekt en ze aldus kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu bereikt werd.

Verzoeker voert tevens de schending van de materiële motiveringsplicht aan waar hij stelt dat de integratie onvoldoende onderzocht werd en dat hij geen enkele band meer heeft met Togo,

terwijl de band met België, waar hij bijna vier jaar verblijft, waarvan hij de taal spreekt en waar hij een grote vriendenkring heeft opgebouwd, enorm is.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kan rechtvaardigen.

Het ten tijde van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in het ten tijde van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf geldende artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980, mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9, 3de lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke post in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om

te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In zijn aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf voerde verzoeker als buitengewone omstandigheid aan dat het voor hem, die de Togolese nationaliteit heeft, onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst, waar hij opnieuw zou worden blootgesteld aan geweld, met eventuele dood tot gevolg (stuk 24). Hij verwijst hiervoor naar informatie waaruit blijkt dat de mensenrechten in Togo op grote schaal worden geschonden en de situatie in Togo nog steeds sterk instabiel is. De elementen van integratie, met name de inspanningen die hij leverde om het Nederlands te leren, zijn cursussen informatica, het feit dat hij ingeschreven is aan de universiteit van Luik, zijn Belgische bankrekening, het feit dat hij in België naar de dokter en de tandarts gaat, het feit dat hij zijn rekeningen stipt betaalt en het grote aantal vriendschappen die hij hier reeds heeft opgebouwd, haalde hij aan zowel als buitengewone omstandigheid als element ten gronde.

Met betrekking tot verzoekers kritiek op de motivering over zijn integratie, wijst de Raad erop dat de buitengewone omstandigheden niet verward mogen worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Verzoeker geeft geen redenen op waarom het voor hem ingevolge zijn integratie bijzonder moeilijk, zoniet onmogelijk is om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het verkrijgen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. De gemachtigde van de minister kon dan ook redelijkerwijs concluderen dat de elementen van integratie op zich niet uitzonderlijk zijn en het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, 2de lid van de Vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting voert de raadsman van verzoeker nog aan dat verzoeker ondertussen ook nog een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. In zoverre de raadsman van verzoeker hiermee wil aantonen dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet mocht worden genomen, wenst de Raad erop te wijzen dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cfr. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoeker niet aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

In zoverre verzoeker met deze opmerking wenst aan te tonen dat het bestreden bevel diende te motiveren aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf die op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooreerst op te merken dat verzoeker nalaat aan te geven wanneer deze aanvraag werd ingediend, zodat niet kan worden nagegaan of deze aanvraag dateert van vóór of van na de bestreden beslissing. Hoe dan ook houdt artikel 7 van de Vreemdelingenwet geen dergelijke motiveringsplicht in.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie en twintig januari tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.